

فراسوی ۸ مارس: به سوی یک انترناسیونال فمینیستی

فراخوان فمینیست‌های سوسیالیست از کشورهای مختلف برای سازمان‌دهی گردهمایی‌های فراملی جنبش فمینیستی

مترجم: لاله پاشا

این اعتصاب انترناسیونال زنان [در روز ۸ مارس] بخشی از موج فمینیستی فراملی‌ست، و زنان در سرتاسر جهان در حال مبارزه علیه نیروهای ارتجاعی‌اند و در دفاع از ستم‌دیده‌ترین و استثمارشده‌ترین‌ها به پا خاسته‌اند.

برای سومین سال پیاپی موج نوین فمینیستی و فراملی برای بسیج جهانی در روز ۸ مارس فراخوان داده است: اعتصابات قانونی کارگران مزدی، از جمله اعتصاب پنج میلیون نفر در ۸ مارس ۲۰۱۸ در اسپانیا و صدها هزار نفر دیگر در آرژانتین و ایتالیا؛ اعتصابات گربه‌ی وحشی^۱ برای زنانی که مشمول حقوق کار و حمایت قوانین کار نیستند؛ اعتصابات آن‌هایی که کار مراقبتی و بدون مزد انجام می‌دهند؛ اعتصابات دانشجویی، و همین‌طور بایکوت، راهپیمایی و راهبندان. برای سومین سال پیاپی زنان و کوئیرهای سراسر جهان علیه زن‌کشی و تمامی اشکال خشونت جنسیتی، برای خودمختاری ما بر بدن‌هایمان و دسترسی به سقط جنین آزاد و بی‌خطر، برای مزد برابر، برای میل جنسی آزاد، و همچنین علیه دیوارها و مرزها، زندان‌ها، نژادپرستی، اسلام‌هراسی و ضدسامی‌گری (آنتی سمیتیسم)، سلب مالکیت از جوامع بومی و نابودی زیست بوم و تغییرات آب‌وهوایی بسیج شده‌اند. برای سومین سال پیاپی، جنبش فمینیستی در دل ما امید ایجاد کرده و دورنمایی از فردایی بهتر در این دنیای در حال فروپاشی برایمان ترسیم کرده است. این جنبش نوین فمینیستی و فراملی از جنوب جهانی هم در معنای جغرافیایی و هم در معنای سیاسی کلمه شکل گرفته و [مبارزات فمینیستی] در هر منطقه‌ی درگیر در این نزاع به آن خوراک رسانده‌اند. به همین دلیل این جنبش ضد-استعماری، ضد-نژادپرستی و ضد-سرمایه‌دارانه است.

ما در لحظه‌ی بحران عمومی زندگی می‌کنیم. این بحران به هیچ وجه یک بحران اقتصادی صرف نیست؛ بلکه بحرانی سیاسی و زیست بومی نیز هست. آینده و حیات‌مان در این بحران به خطر افتاده است. نیروهای مرتجع سیاسی در حال رشدند و خود را به‌عنوان راه‌حل این بحران معرفی می‌کنند. دولت‌ها و احزاب سیاسی راست افراطی از ایالات متحد گرفته تا آرژانتین، از برزیل تا هند، ایتالیا و لهستان در حال بر پا ساختن دیوارها و حصارهای مرزی هستند، به آزادی و حقوق ال.جی.بی.تی.کیو.+ها حمله می‌کنند، حق خودمختاری زنان بر بدن‌هایشان را انکار کرده و فرهنگ تجاوز را ترویج می‌کنند؛ همه‌ی اینها هم به نام

^۱ Wildcat (اعتصابات غیررسمی) به اعتصابات گفته می‌شود که کارگران بدون هماهنگی رهبران اتحادیه‌ها و سایر مراجع قانونی انجام می‌دهند.

بازگشت به «ارزش‌های سنتی» و سوگند به محافظت از منافع خانواده‌های اکثریت قومیتی اجرایی می‌شوند. پاسخ آنها به بحران نولیبرالی به جای ارجاع به عوامل ریشه‌ای آن، هدف‌گرفتن کسانی‌ست که در میان ما بیشتر از همه سرکوب و استثمار می‌شوند.

موج نوین فمینیستی اولین خط دفاع در مقابل عروج راست افراطی‌ست. امروزه در تعدادی از کشورها این زنان هستند که مقاومت در برابر دولت‌های مرتجع را رهبری می‌کنند.

در سپتامبر ۲۰۱۸، جنبش «نه به او^۲» میلیون‌ها زن را علیه ژائر بولسونارو گرد هم آورد، مردی که حالا همه او را به‌عنوان نماد جهانی برنامه‌های راست افراطی برای بشر و کاتالیزور نیروهای ارتجاعی در امریکای لاتین می‌شناسند. این اعتراضات در بیش از ۳۰۰ شهر برزیل و در سراسر جهان برگزار شدند. امروز بولسونارو علیه فقرا، زنان و ال.جی.بی.تی.کیو.ا.ها و جوامع سیاه اعلان جنگ می‌کند. وی اصلاحیه‌ی بسیار سفت و سختی بر قانون امنیت اجتماعی تصویب کرده و قوانین کنترل اسلحه را سست کرده است. زن‌کشی در برزیل در همین زمان اندک سر به فلک کشیده، با این که این کشور در سال گذشته نیز یکی از بالاترین آمار زن‌کشی در جهان را به خود اختصاص داده بود، و ۷۰ درصد زنان مقتول سیاه بودند. در همین زمان اندک از آغاز سال ۲۰۱۹، ۱۲۶ مورد زن‌کشی اتفاق افتاده است. جنبش فمینیستی برزیل به این حملات واکنش نشان داده و برای بسیج نیرو در ۸ مارس و همین‌طور ۱۴ مارس در حال آماده‌سازی‌ست. ۱۴ مارس سالروز قتل ماریله فرانکوست، و اطلاعات جدید نشان می‌دهد که میان پسران بولسونارو و یکی از مردان مسلحی که مسئول قتل ماریله بودند، روابط نزدیکی وجود دارد.

همین‌طور در ایتالیای امروز، «نون اونا منو^۳» تنها جنبش سازمان‌یافته‌ایست که علیه سیاست‌های ضد-زن و ضد-مهاجر دولت راست‌گرای ائتلافی «لیگ شمال» و «پنج ستاره» می‌ایستد. در آرژانتین هم این زنان هستند که مقاومت علیه سیاست‌های راست‌گرا و نولیبرالی دولت ماکری را رهبری می‌کنند؛ و در شیلی این جنبش فمینیستی‌ست که با جرم‌انگاری مبارزات بومیان و سکسیسم نظام‌مند درون نظام آموزش بسیار گران این کشور در حال نبرد است.

جنبش فمینیستی همچنین در حال کشف دوباره‌ی معنای همبستگی بین‌المللی و ابتکار عمل فراملی‌ست. در چند ماه گذشته، جنبش فمینیستی آرژانتین برای ارجاع به کاربست دوباره‌ی همبستگی انترناسیونال به‌دست موج نوین فمینیستی، از نام برانگیزاننده‌ی «انترناسیوال فمینیستی» استفاده کرده است، و جنبش در برخی کشورها، مانند ایتالیا، برای دستیابی به هماهنگی بهتر، به اشتراک گذاشتن دیدگاه‌ها، تحلیل‌ها و تجربیات عملی، مسأله‌ی ضرورت نشست‌های فراملی را به بحث گذاشته است.

در دوره‌ی رویارویی با بحرانی جهانی با ابعادی کم‌سابقه در تاریخ، زنان و ال.جی.بی.تی.کیو.ا.ها به پا خاسته‌اند تا با این چالش مقابله کرده و پاسخی جهانی به آن معرفی کنند. پس از ۸ مارس ۲۰۱۹، زمان آن فرا رسیده است تا جنبش قدم دیگری به پیش بگذارد و برای گردهمایی‌ها و مجامع فراملی جنبش فمینیستی فراخوان دهد: تا از این طریق توانایی این را به دست

2 Ele Não

۳ Non Una Meno معادل اسپانیولی شعار Ni Una Menos به معنای «نه به حتی مرگ یک زن» است.

آورد که به ترمز اضطراری برای متوقف کردن قطار سرمایه‌داری بدل شود؛ قطاری که در حرکت خود به تمامی بشریت و سیاره‌ای که روی آن زندگی می‌کنیم آسیب می‌زند و با سرعت تمام در حال حرکت به سوی بربریت است.

مارس ۲۰۱۹

امضاکنندگان:

نوریا آلابائو (خبرنگار و نویسنده، اسپانیا)
سینیزا آروتسا (از نویسندگان مانیفست فمینیسم ۹۹٪)
مونیکا بنیچیو (فعال حقوق بشر و یار ماریله فرانکو، برزیل)
تیتی یاتاچاریا (از نویسندگان مانیفست فمینیسم ۹۹٪)
جولیا کامارا (از گروه هماهنگ‌کنندگان راه‌پیمایی ۸ مارس، اسپانیا)
ژوپیارا کاسترو (از گروه هسته‌ی آگاهی سیاه، برزیل)
لوسیل کاوالرو (از جنبش نی اونا منوس، آرژانتین)
ورونیکا کروز سانچز (فعال حقوق بشر، مکزیک)
آنجلا دیویس (بینان‌گذار مقاومت انتقادی، ایالات متحد)
مارتلا دیلون (از جنبش نی اونا منوس، آرژانتین)
زیله آیزن‌شتین (از گروه اعتصاب بین‌المللی زنان، ایالات متحد)
لونا فولگاتی (فیلسوف و کنش‌گر، شیلی)
نانسی فریزر (از نویسندگان مانیفست فمینیسم ۹۹٪)
ورونیکا گاگو (از جنبش نی اونا منوس، آرژانتین)
سونیا گواجاجارا (از گروه پیوند بومیان برزیل)
کاویتا کریشانان (از انجمن زنان مترقی سراسری هند)
آندریا مدینا روزاس (وکیل و کنش‌گر، مکزیک)
مورگان مرتویل (کنش‌گر فمینیست، فرانسه)
تاتیانا مونتلا (از جنبش نون اونا منو، ایتالیا)
خوستا مونترو (از مجمع فمینیست‌های مادرید، اسپانیا)
آنتونیا پلگرینو (نویسنده و کنش‌گر، برزیل)
انریکا ریگو (از جنبش نون اونا منو، ایتالیا)
پائولا رودان (از جنبش نون اونا منو، ایتالیا)
آملینا تلس (از اتحادیه‌ی زنان سائوپائولو، برزیل)

منبع: [Beyond March 8th: Toward a Feminist International / in versobooks / March 2019](#)

اسفند ۱۳۹۷

پراکسیس

www.PRAXIES.org